

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

13.

Ebben a fejezetben Jézus azon példázatait találjuk, amelyek a mennyek országáról szólnak. Ezek a példázatok segítségünkre lesznek abban, hogy megértsük Jézus többi példázatát is.

Emlékszem, sok-sok évvel ezelőtt, amikor a teológiára jártam, egy nagyon okos professzorunk azt tanácsolta, hogy addig semmiképpen se tanítsunk Jézus példázatairól, amíg nem pásztoroltunk egy gyülekezetet legalább harminc évig. Hát, örömmel jelenthetem, hogy most már mindenképpen készen állok. Bizony szívesen visszaszívnám azokat a múltbeli tanításaimat Jézus példázatairól, amelyek esetében nem fogadtam meg a professzorom tanácsát. Úgy érzem az évek során kezdtem egyre jobban megérteni Jézus példázatait. Természetesen ezzel nem akarom azt mondani, hogy most már tökéletesen érteném őket, hiszen ez nem igaz. Amikor most megnézzük ezeket a példázatokot, nem állíthatom teljes bizonyossággal, hogy pontosan tudom, Jézus mire gondol és mire utal. Csak azt tehetem, hogy megosztom veletek azokat a dolgokat, amelyeket az évek során megtanultam. Be kell vallanom, hogy még nem értettem meg teljesen a példázatokot - úgy érzem, sokkal több rejlik bennük, mint amit eddig sikerült felfedeznem és megértenem.

Azon a napon kiment Jézus a házból, és leült a tenger partján.

Nagy sokaság gyűlt össze körülötte, ezért beszállt egy hajóba és leült; az egész sokaság pedig a parton állt.

Vegyük észre, hogy amikor Jézus helyet foglal, a sokaság tanítására készül. A Hegyibeszéd esetében, Jézus elsősorban a tanítványaihoz intézte szavait.

Aztán sok mindenre tanította őket példázatokkal: „Íme, kiment a magvető vetni.

és vetés közben néhány mag az útszélre esett, aztán jöttek a madarak és felkapkodták.

Mások sziklás helyre estek, hol kevés volt a föld és azonnal kihajtottak, mert nem voltak mélyen a földben;

de amikor a nap felkelt, megperzselődtek, és mivel nem volt gyökerük, kiszáradtak.

Mások tövisek közé estek, és amikor a tövisek megnőttek, megfojtották őket.

A többi pedig jó földbe esett, és termést hozott: az egyik száz annyit, a másik hatvan annyit, a harmadik harminc annyit.

Akinek van füle, hallja!”

Most ugorjunk a 18-as vershez, ahol Jézus megmagyarázza ezt a példázatot, ezért könnyen megérthetjük.

„Ti tehát halljátok meg a magvető példázatát!

Amikor valaki hallja a mennyek országának az igéjét, és nem érti, eljön a gonosz és elragadja azt, ami a szívében van vetve: ez olyan, mint akinél az útszélre hullott a mag.

Akinél pedig sziklás talajra hullott, az hallja az igét és azonnal örömmel fogadja,

de nem gyökerezik meg benne, ezért csak ideig való, s amint nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal eltántorodik.

Akinél pedig tövisek közé hullott, hallja az igét, de e világ gondja és gazdagság csábítása megfojtja az igét és nem hoz termést.

Akinél pedig jó földbe hullott, azt hallja és érti az igét, és terem: az egyik száz annyit, a másik hatvan annyit, a harmadik harminc annyit.”

A magvető példázata Lukács evangéliumában is megtalálható, sőt néhány olyan információt is találunk ott, amelyet Máté evangéliuma nem mond el nekünk.

Lukács evangéliumából ugyanis megtudhatjuk, hogy a mag Isten Igéje; a föld, amelybe elvetetik a mag, az a világ; a magvető pedig az Emberfia. Amikor tehát Isten Igéjét magként elvetik világszerte, akkor a vetés közben néhány mag az útfélre esik és azonnal jönnek a madarak és felkapkodják azt. Jézus azt is elmondja nekünk, hogy a madarak a sátánt jelképezik. A sátán kikapja az Ige magját az emberek szívéből, így azokban a mag nem tud munkálkodni, nem tud kikelni. Ők képezik az emberek első csoportját.

A második csoportba azok az emberek tartoznak, akik örömmel fogadják Isten Igéjét, az evangéliumot - hihetetlenül izgalmas, hatalmas érzelmi megtapasztalásban van részük, az Ige azonban nem gyökerezik meg bennük. Amikor megpróbáltatásokkal találják magukat szemben, esetleg üldöztetés támad, azonnal eltántorodnak, mert hitüknek soha nem volt mélysége. Nem gyökereztek meg az Igében, az igazságban nem volt szilárd alapjuk.

Most figyeljük meg a harmadik csoportot. Szomorú, de igaz, hogy nagyon sokan tartoznak ebbe a csoportba. Ebben az esetben a mag tövisek közé hullott. Az az ember tehát hallotta az Igét, befogadta azt, az Ige munkálkodni kezdett benne, de a tövisek végül megfojtották a sarjadó életet úgy, hogy ne hozhasson termést. Mit is jelképeznek a tövisek? A világ gondjait, a gazdagság csábítását és más dolgok utáni vágyakozást. Az igazság az, hogy sokan közülünk magunkra ismerünk ebben. Megengedjük, hogy a világ gondjai, a gazdagság csábítása és a vágyaink megfojtsák bennünk az életet. Érezzük, hogy nem vagyunk olyan gyümölcsözőek, nem termünk annyi termést amennyit teremthetnénk Istennek. Mindez azért történik, mert megengedjük, hogy a tövisek megfojtsák lelki életünket. Szeretnék mindenkit figyelmeztetni: ne engedjük, hogy a világ gondjai és a gazdagság csábítása elnyomjanak bennünket és megfojtsák bennünk az Ige munkáját olyan mértékben, hogy többé ne tudjunk termést hozni.

Ezen a ponton szeretnék megemlíteni egy nagyon fontos alapelvet, amelyet nevezhetünk következetességnek az írásmagyarázatban. A Biblia és azon belül természetesen a példázatok értelmezésekor rendkívül fontos, hogy ezt az alapelvet kövessük. A teológiában a hermeneutika foglalkozik vele. Lényegében annyit jelent, hogy amikor egy adott helyen az Igében találunk egy szimbólumot, egy jelképet, ami valamilyen jelentést hordoz, és ugyanezzel a jelképpel valahol máshol is találkozunk a Bibliában, akkor minden valószínűség szerint mindkét helyen ugyanaz lesz az adott szimbólum jelentése. Hadd szemléltessem ezt egy konkrét példával.

Az általunk most tanulmányozott példázatok esetében látjuk, hogy a szántóföld jelenti a világot. Ha tehát az Igében más helyen is előfordul a szántóföld, és látjuk azt is, hogy az Ige abban a részben jelképekben beszél, automatikusan feltételezhetjük, hogy abban a másik igerészben is a szántóföld a világot szimbolizálja. Ugyanez vonatkozik például a mag jelképére is, amely Isten igéjét jelenti.

Ez a fajta következetesség a példázatok magyarázatában és értelmezésében elengedhetetlen fontosságú. Ha ugyanis nem tartjuk magunkat ehhez, könnyen beleeshetünk abba a hibába, hogy sok minden mást is belemagyarázunk a példázatokba, ami viszont egyáltalán nem biztos, hogy bennük van.

Visszatérve a tízes vershez:

A tanítványok odamentek hozzá és megkérdezték tőle: „Miért beszélsz nekik példázatokban?”

Úgy tűnik, hogy Jézus itt új tanítási módszerhez folyamodott, amit eddig még nem használt.

Ő így válaszolt: „Mert nektek megadatott, hogy megértsétek a mennyek országának titkait, de azoknak nem adatott meg.

Mert akinek van, annak adatik, és bővelkedik, akinek pedig nincs, attól az is elvételik, amije van. Azért beszélek nekik példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak és nem értenek.

Beteljesedik rajtuk Ézsaiás jövendölése: Hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjete.

Mert megkövéredett e nép szíve, fülükkel nehezen hallanak, szemüket behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek és meg ne gyógyítsam őket.

A ti szemetek pedig boldog mert lát, a fületek boldog, mert hall.

Bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni amit láttok, de nem látták, és hallani amit hallotok, de nem hallották.”

Miért kezdett el Jézus az emberekhez példázatokban beszélni? Nagyon óvatosan kell bánnunk ezzel a kérdéssel. Sokan ugyanis első ránézésre azt mondják, hogy Jézus szándéka az volt, hogy elrejtse az igazságot az emberek elől; hogy csak a tanítványai érthessék, miről beszél.

A példázatoknak azonban nem az az eredeti rendeltetésük, hogy elrejtse az igazságot az emberek elől, sőt ennek az ellentéte az igaz: a példázatok segítségével szokták szemléltetni az igazságot. Akkor szoktuk mondandónkat egy történetbe szőni, ha valaki nem érti meg miről beszélünk, és a történetben esetleg olyan elemeket fogunk felsorakoztatni, amelyek az egyén számára ismerősen csengenek. A történet által szemléltetjük az igazságot, mert szeretnénk, ha az illető megértené azt.

Az emberek Jézus idejében eljutottak arra a pontra, hogy már nagyon nehezen hallották meg az igazságot, egyre jobban befogták a fülüket. A történetek azonban vonzóak az emberek számára. Ezek a történetek, vagy példázatok, kiválóan alkalmasak egy-egy dolog szemléltetésére. A példázatok tehát nem arra szolgálnak, hogy elrejtse az emberek elől az igazságot, hogy érthetlenné tegyék azt, hanem éppen ellenkezőleg: olyan formában mutatják be az igazságot, hogy az az emberek számára érthetővé váljon.

Minden bibliatanító tudja, hogy amikor észreveszi, hogy hallgatósága figyelme alábbhagy, már nem tudnak rá annyira figyelni, akkor általában bedob egy történetet, mire mindenkinek felcsillan a szeme, és hirtelen új erőre kapnak az emberek.

A példázatok egyrészt felkeltették az emberek figyelmét, másrészt az igazságot egy sokkal érthetőbb formában mutatták be. Az emberek valóban jobban meg is értették azt, amit Jézus mondani akart. Később majd látni fogjuk ezt a farizeusok esetében - Jézus néhány példázatot a farizeusoknak is elmond, mégpedig őket célozza meg velük. A példázat végére a farizeusok is rádöbbennek, hogy Jézus róluk beszél és ez nagyon meglepi őket.

Eleinte úgy tűnik, hogy Jézus csupán néhány történetet mesél el nekik, a végére azonban megértik, hogy mindez róluk szól. Amikor a farizeusok megértették a példázatokot, nagyon feldühödtek, mert szíven találta őket az igazság és rádöbbsentek arra, hogy Jézus ellenük emelt szót az adott történetben.

Mivel Jézus látja, hogy „megkövéredett a nép szíve, hogy fülükkel nehezen hallanak“, hogy szemüket behunyták, ezért egy új módszerhez folyamodik, hogy megértesse velük Isten igazságát. Jézus nem próbálja elrejteni az igazságot az emberek elől, hanem mindig elmondja azt - közvetlenül, vagy pedig közvetett módszerekkel, a példázatok által. Ha az emberek nem hajlandók meghallani Isten igazságát, akkor Jézus példázatokhoz folyamodik, melyek mindenki számára érthetőek.

Ezután pedig, mint már ez előbbieken olvastuk, Jézus megmagyarázta nekik a magvető példázatát.

Most nézzük meg a következő példázatot.

Más példázatot is mondott nekik: „Hasonló a mennyek országa ahhoz az emberhez, aki jó magot vetett a szántóföldjébe.

De amíg az emberek aludtak, eljött az ellensége, konkolyt vetett a búza közé és elment.

Amikor a zöld vetés szárba szökött, és már magot hozott, megmutatkozott a konkoly is.

A szolgák ekkor odamentek a gazdához és azt kérdezték tőle. Uram, ugye jó magot vetettél a földedbe? Honnan van akkor benne a konkoly?

Ellenség tette ezt! - felelte nekik. A szolgák erre megkérdezték: Akarod-e hogy kimenjünk és összeszedjük a konkolyt?

Ő azonban így válaszolt: Nem, mert amíg a konkolyt szednétek, kiszaggatnátok vele együtt a búzát is.

Hadd nőjön együtt mind a kettő az aratásig, és az aratás idején megmondom az aratóknak: Szedjétek először össze a konkolyt, kössétek kévébe és égessétek el, a búzát pedig takarítsátok be csűrömbe.“

Jézus itt tanítványainak arra mutat rá, hogy az egyetemes egyház nem lesz tökéletes. Az egyházon belül is megjelennek ugyanis hamis dolgok, az egyházon belül is lesz konkoly a búza mellett. Bizony lesznek olyan magok, amelyek sziklás helyre esnek; lesznek olyan magok, amelyek tövisek közé esnek; és lesznek olyanok, amelyek nem teremnek gyümölcsöt. Sőt mi több, lesznek olyanok is, akik konkolyként növekszenek majd az egyházon belül a búzával együtt.

Jézus azonban azt mondja, „ne szaggassátok ki a konkolyt, hadd nőjön együtt mindkettő az aratásig, az aratás idején megmondom az aratóknak, szedjétek össze először a konkolyt, kössétek kévébe és égessétek el, a búzát pedig takarítsátok be csűrömbe“. A gabonába tehát az ellenség konkolyt is elvet majd, vagyis az egyházon belül is támadnak majd Krisztusnak ellenségei és ezt napjainkban is megfigyelhetjük. Egyszerűen nem értem, hogyan lehetséges, hogy a világ minden táján nagyon sok szószéken olyan emberek állnak és tanítanak, akik nem hiszik azt, például, hogy a Biblia Isten ihletett Igéje. Mit keresnek ezek a szószéken vagy a pulpituson?

Mindig nagyon felkavar és feldühít, amikor felüti a fejét egy komolyabb kérdés a Bibliával kapcsolatban. Úgy tűnik, mindig akadnak olyan ostoba liberális teológusok, akik ilyenkor megragadják az alkalmat, hogy rosszállóan nyilatkozzanak azokról, akik teljes szívükből szeretik Jézus Krisztust és akik követik Őt. Sokan mondják: „Á, ez csak a fiataloknak egy újabb hóbortja. Majd elmúlik!“. Engem ez hihetetlen módon feldühít. De Isten azt mondja, engedjük csak, hogy a konkoly is nőjön együtt a búzával. Bizony, ha én Isten lennék, biztosan nem ezt

mondanám. Miért ne küldeném ki a munkásaimat, hogy azonnal szaggassák ki a konkolyt? De Isten tudja, hogy mit, miért tesz.

Más példázatot is mondott nekik: „Hasonló a mennyek országa a mustármaghoz, amelyet fog az ember és elvet a szántóföldjébe.

Ez kisebb ugyan minden magnál, de amikor felnő, nagyobb minden veteménynél, és fává lesz,

Ez valóban így van, a mustármagból kifejlődő bokor, akár olyan magas is lehet, mint a pulpitusunk, minden veteménynél nagyobbra nő. Sőt, Jézus itt azt mondja, hogy fává lesz, ami azért abnormálisnak tekinthető.

úgyhogy eljönnek az égi madarak és fészket raknak ágai között.“

Egyes igemagyarázók szerint Jézus itt arra utal, hogy a mennyek országa először csak pár emberrel kezdődik el, Jézus tizenkét apostolával. Az apostolok jóvoltából azonban egyre inkább elterjed Isten igéje, és az emberekre gyakorolt hatása egyre nagyobb méreteket ölt, míg végül egy hatalmas fává nő ki magát, amelynek ágai között fészket rakhatnak a madarak. Egyesek szerint tehát, ez a példázat az evangélium egyre dicsőségesebb, egyre nagyobb mértékű terjedését mutatja be.

Az írásmagyarázatban való következetesség elve szerint mit is szimbolizálnak a madarak a példázatokban? A gonoszt, aki felkapkodja a magokat, megakadályozva őket abban, hogy gyökeret eresszenek és kikeljenek. A madarak tehát mindig negatív szereplők ezekben a történetekben. Ahogy az előző példázatban is Jézus rámutatott arra, hogy az ellenség konkolyt vet majd a búza közé, így a konkoly és a búza együtt növekszik majd a mennyek országában, Jézust ugyanezt az elképzelést szemlélteti most egy másik példázattal, amelyben azt mondja, hogy a mennyek országa olyan, mint egy mustármag. Egy aprócska mag, amely hatalmas fává nő ki magát, tehát tulajdonképpen abnormálisan nagyra nő. Nagyobbra nő, mint amekkorára nőnie kellene. Én úgy érzem, hogy ennek mi sem jobb példája, mint az Egyházak Világtanácsa, amely hihetetlenül hatalmasra növekedett, egy óriási fa, a legkülönbözőbb madarak raknak fészket rajta. Sajnos, el kell mondanom, hogy nagyon sok helytelen dolgot is szívesen támogatnak. Jézus pontosan erre figyelmeztet bennünket, hogy nőnek majd ilyen hatalmas fák, amelyek azonban nem képviselik az igazi mennyek országát. Ezeknek ágain sok madár fészkel majd, vagyis sok gonoszságnak is otthont ad - mindezt figyelemmel kísérhetjük a mai egyházban.

Más példázatot is mondott nekik: „Hasonló a mennyek országa a kovászhoz, amelyet fog az asszony, belekever három mérce lisztbe, míg végül az egész megkel.“

Ezt is kétféleképpen értelmezhetjük.

Az egyik értelmezés szerint, amikor kovászt keverünk a tésztába, megkel a tészta. A tészta kelesztéséhez elegendő egész kicsiny mennyiségű élesztő. Az egyetemes egyház először nagyon kicsi lesz, de fokozatosan egyre nagyobb méreteket ölt, és egyre nagyobb mértékben befolyásolja a világot pozitív értelemben. Tehát ezen értelmezés szerint az evangélium végül az egész világra elterjed és hatalmas hatással lesz rá. Ha körülnézek, egy beteg világot látok, és igazából nem tudok örülni annak, hogy milyen hatalmas befolyása lenne az egyetemes egyháznak erre a világra. A világ egyre romlottabbá válik, napról-napra egyre betegebbé.

Egyrészt, tehát, ezért tartom nehezen elfogadhatónak ennek a példázatnak az első értelmezését; másrészt pedig azért, mert az Igében a kovász mindig a bűn képe. Jézus is arra figyelmeztette tanítványait, hogy *óvakodjanak a fariezusok kovászából, vagyis a képmutatástól*. Pál a galatákhoz írt levelében felhívja azok figyelmét bizonyos dolgokra. Ezt írja a 5. rész 9-ik versében: *„Egy kevés kovász az egész tésztát megkeleszti.”* Amikor pedig a korinthusiaknak ír egy vérfertőzéses kapcsolatról, Pál azt mondja az 1 Korinthus 5:7-ben: *„Takarítsátok ki a régi kovászt”*.

A kovász a Bibliában mindig a bűn jelképe. A kovász egy erjedési, rothadási folyamatot indít el, és ezért valóban nagyszerű képe a bűnnek. A bűn is ezt teszi az emberrel: rothadásnak indítja és tönkreteszi őt. Egy másik megközelítés szerint tehát, ebben és az előző példázatban, Jézus arra figyelmeztet bennünket, hogy az egyetemes egyházon belül is felütik majd a fejüket olyan tanítások, elképzelések, amelyek nem biblikusak. Az egyetemes egyházat is fogják gonosz hatások érni, és ha megnézzük az egyház történelmét, valóban ezt látjuk.

Az egyház a mai napig sem szabadult meg teljesen az ősi babiloni vallás befolyásától, amely szintén kovásznak tekinthető, és amelyet Konstantin császár vezetett be. Konstantin császár bizony kovászt kevert a tésztába, amikor megpróbálta összeegyeztetni a pogány hagyományokat a kereszténységgel. Ennek értelmében a pogány szertartásokat és ünnepeket keresztény jelzővel látta el. A pogány hagyományok bevezetésével, ünnepek formájában, Konstantin császár kovászt kevert a tésztába. Ez aztán megkelesztette, mintegy megfertőzte az egész tésztát. Ha napjainkban körülnézünk az egyetemes egyházon belül, még mindig sok helyen felfedezhetjük az ősi babiloni vallást, a pogány hagyományok maradványait. Ez alól mi sem vagyunk kivételek. Miért mondom ezt? Mert mi még mindig ünnepeink karácsonyt és húsvétot, pedig ezek az ünnepek is pogány eredetűek.

Mindezt példázatokban mondta el Jézus a sokaságnak, és példázat nélkül semmit sem mondott nekik,

hogy beteljesedjék amit az ÚR mondott a próféta által: „Példázatokra nyitom meg számat, és a világ kezdete óta rejtett dolgokat jelentek ki.”

Ekkor elbocsátotta a sokaságot és bement a házba, tanítványai pedig ezzel a kéréssel fordultak hozzá: „Magyarázd meg nekünk a szántóföld konkolyáról szóló példázatot.”

Ő pedig így válaszolt nekik:

Látni fogjuk, hogy Jézus megmagyarázza a szimbólumokat.

„Az, aki a jó magot veti, az Emberfia, a szántóföld a világ, a jó mag a mennyek országának fiai, a konkoly a gonosz fiai,

az ellenség, aki elvetette a konkolyt az ördög; az aratás a világ vége, az aratók pedig az angyalok.

Ahogy tehát a konkolyt összegyűjtik és megégetik, úgy lesz a világ végén.

Az Emberfia elküldi angyalait és összegyűjtik országából minden botránkozást okozót és gonosztevőt,

Addig azonban együtt nő majd a konkoly és a búza, ott lesz a kovász is és lesznek romlást okozó hatások az egyházon belül. Szomorú, de ezt látjuk állandóan.

és a tüzes kemencébe dobják őket, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.

Akkor majd az igazak fénylenek Atyjuk országában, mint a nap. Akinek van füle, hallja!”

Ez ismét egy nagyon komoly kijelentés Jézus részéről.

„Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember miután megtalált, elrejt, örömeiben elmegy, hogy eladja mindenét amiye van és megveszi azt a szántóföldet.“

Ennek a példázatnak megint csak kétfajta értelmezése létezik.

Az egyik értelmezés szerint a mennyek országa olyan dicsőséges, hogy miután megtalálja azt valaki, mindenét eladja örömeiben, csak hogy övé lehessen ez a kincs. Régebben én is ezt a magyarázatot tettem magamévá, de aztán rádöbentem, hogy van egy komoly probléma ezzel az értelmezéssel. A mennyek országának kapui nyitva állnak mindenki előtt. Nem tudjuk azt megvásárolni, mert az üdvösséget ajándékba kapjuk Istentől. Mindeközben ne feledjük, hogy a szántóföld a világot jelenti. Ki az aki mindent odaadott a világért? Jézus Krisztus. Akkor tehát ki is ez a kincs? Te vagy az.

Ha visszamegyünk az Ószövetségbe, Ruth könyvébe, gyönyörű képét látjuk a megváltásnak. Boáz ugyanis megvásárolta a szántóföldet, hogy övé lehessen Ruth. Emlékezzünk csak vissza, hogy Boáz mit mondott a rokonának: *„A Moáb mezejéről visszatért Naomi el akarja adni azt a szántóföldet, amely rokonunké, Elimeleké volt, azt gondoltam, hogy tudomásodra hozom és megmondom, vedd meg az itt ülők előtt, népem vénei előtt. Ha vállalod a rokoni kötelezettséget vállald, de ha nem vállalod, mond meg nekem, hadd tudjam, mert rajtad kívül nincs más közeli rokon, utánad már én következem. Ő így szólt: Vállalom. De Boáz ezt mondta: Amikor a szántóföldet megveszed Namoitól, a Moábi Ruthot, a meghaltak a feleséget is el kell vened, hogy fenntartsd a meghaltak a nevét örökségében. Erre azt felelte a közeli rokon: Nem tudom magamra vállalni, mert akkor a saját örökségemet teszem tönkre. Vállald magadra az én rokoni kötelezettségemet, én nem tudom vállalni.“* Vagyis azt mondta Boáznak: Boáz, inkább vásárold meg te a szántóföldet, és inkább vedd te feleségül Ruthot. Ezt pedig örömmel tette, mert szerelmes volt Ruthba.

Ebben az esetben tehát Krisztus egyháza a kincs, és Jézus megvásárolta a szántóföldet, hogy övé lehessen ez a kincs. Emlékezzünk arra, amikor a sátán felvitte Jézust egy magas hegyre és az egész világot megmutatta neki? Akkor azt mondta Jézusnak a sátán: *„ha leborulsz előttem és engem imádsz, akkor én neked adom mindezt, mert az én kezembe adatott fölöttük a hatalom és annak adom, akinek akarom.“* Ne feledjük, hogy Jézus nem vonja kétségbe a sátán kijelentését. A világ valóban sátáni, mert az emberek a sátán kezére játszották azt. Jézus azonban eljött, hogy visszaszerezze ezt a világot Istennek. Ezt nem úgy fogja megtenni, hogy leborul a sátán előtt, hanem önként kereszthalálra adja magát és meghal értünk, ezért a világért, hogy a halálával megválthassa azt. Jézus tehát megvásárolta ezt a világot, hogy övé lehessen a menyasszonya, az egyháza, a kincs.

Amikor ezt megértettem, még gyönyörűbbé vált számomra ez a példázat. Egy hasonló párhuzamot látunk a következő példázatban is.

„Hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz is, aki szép gyöngyöket keres.“

Érdekes, hogy csak a pogányok szemében volt értékes a gyöngy, a zsidók szemében azonban nem. A gyöngy tehát megint csak Krisztus egyházát jelenti, amely javarészt pogányokból áll, de természetesen zsidókból is.

Amikor egy nagy értékű gyöngyre talál, elmegy, eladja mindenét amilye van, és megvásárolja azt.

Nem Jézus a gyöngy, nem kell mindenünket eladni ahhoz, hogy Jézust megvásárolhassuk. Jézust ugyanis ingyen kapjuk meg, ingyen mehetünk hozzá. Ő volt az, aki mindent odaadott értünk, hogy megválthasson bennünket.

„Hasonló a mennyek országa a tengerbe kivetett kerítőháléhoz is, a tenger az emberiségnek felel meg, amely mindenféle halfajtát összegyűjt.

Amikor megtelik kivonják a partra és leülve a jókat edényekbe gyűjtik, a hitványokat pedig kidobják.

Így lesz a világ végén is: eljönnek az angyalok és kiválogatják a gonoszokat, az igazak közül, és a tüzes kemencébe dobják őket, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.

„Megértettétek mindezt?” - kérdezte tőlük Jézus. Azok ezt felelték: „Igen”.

Hát bizony nem semmi, hogy a tanítványok igennel válaszoltak erre a kérdésre. Ehhez képest én még mindig nem értem teljesen ezeket a példázatokat.

Ő pedig ezt mondta nekik: „Tehát minden írástudó, aki tanítványa lett a mennyek országának, hasonló ahhoz a gazdához, aki újat és ót hoz elő éléskamrájából.”

Valóban így van ez: folyamatosan új dolgokat fedezünk fel Krisztusban és a jól ismert régi igazságokban. Aki tehát tanítványa lett a mennyek országának, hasonló ahhoz a gazdához, aki újat és ót hoz elő éléskamrájából.

Miután Jézus elmondta ezeket a példázatokat, továbbment onnan.

Elment a hazájába és tanította őket a zsinagógában, és álméltkodva ezt mondták: „Honnan van benne ez a bölcsesség és ez a csodatevő erő?

Hár nem az ács fia ez? Nem Máriának hívják-e az anyját, testvéreit pedig Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak?

Nem közöttünk élnek-e még nővérei is mind. Ugyan honnan van benne mindez?”

És megbotránkoztak benne, Jézus pedig így szólt hozzájuk: „Sehol sem vetik meg a prófétát, csak saját hazájában, és a maga házában.”

Nem is tett ott sok csodát a hitetlenségük miatt.

Azt hiszem, ez az igerész önmagáért beszél.

Uram, arra kérünk, hogy Szentlelked által mutasd meg nekünk Igéd igazságát. Uram, olyan sok minden van, amit szeretnénk megtanulni Rólad. Kérlek, adj nekünk nagyobb hitet; add, hogy jobban megismerjünk téged, hogy termést hozzunk - ha lehet, akár százannyit. Uram, hadd teremjünk sok-sok gyümölcsöt. Kérünk, hogy te szaggasd ki azokat a töviseket és gyomokat az életünkől, amelyek megfojtának bennünket és amelyek miatt nem tudnánk termést hozni. Segíts nekünk, Uram, hogy odaszánjuk magunkat Neked, hogy először a Te országodat és a Te igazságodat keressük.

Jézus nevében kérjük mindezt. Ámen.